

אני / את

זהר ברמן*

אני מרימה את הטלפון, שתיקה. קול מסויג. קול בוטח.
כל פעם זה מתחיל אחרת.
אני איתך, אני אומרת.

אני איתך, יודעת שהיום אני מהצד הזה של הקו ואתמול או מחר אני מצידו השני.

אני איתך, מדברת ומגרונני מדברות נשים מכל הדורות שקדמו לי. כשאני מדברת איתך אני נעמדת בצנעה לידן.

אני איתך, מקשיבה. משהה את תגובתי. מאפשרת לדברים שאת אומרת לתפוס מקום בעולם. לפעמים התיאורים קשים מנשוא. לפעמים זה מה שלא נאמר שעומד כמו אבן ענקית בחלל ומקשה על הנשימה. לפעמים את בגיל של אמא שלי, לפעמים בגיל שלי, לפעמים אחותי הקטנה.

לפעמים זו שיחה חברית, כמעט אגבית, כמעט קלילה, כמעט כזו שיכולה הייתה כביכול להתקיים בכל מקום, בכל זמן. אבל אני יודעת שזו השיחה שהייתה צריכה להתקיים כאן ועכשיו, ואולי זה החיזוק שאת צריכה כדי שתרגישי בטוחה להתקשר שוב, הפעם כדי לפתוח את הדברים הקשים.

את אומרת שאת רוצה לפגוע בעצמך. אני מבקשת שלא. למה זה אכפת לך, את שואלת.

כי אכפת לי ממך. כי זו לא אשמתיך. כי אני יודעת שלא עשית שום דבר רע. כי את לא לבד. כי כולנו איתך שם, ברגעי הבדידות והקושי, כשהכאב בלתי נסבל, כשאת לא רוצה לאכול, להתקלח, לישון, לצאת החוצה, להרגיש. כשאת לא רוצה להיות. אנחנו שם איתך כדי להזכיר לך שאת חזקה.

כשאני מרימה את הטלפון אני עולה לדוכן העדות. אני מהדהדת את מה שקרה לך, משאירה את הספקות והשיפוטיות לכל האחרים, ומאמינה לך, תמיד.

*מתנדבת וחברת הוועד המנהל במרכז סיוע תל אביב
(הטקסט פורסם לראשונה בחוברת לערב התרמה למרכז סיוע תל אביב
בשנת 2016)